

Процедура проведення нострифікації проходить у чотири етапи:

- підготовка комплекту документів;
- подача документів до Міністерства освіти і науки України;
- перевірка документів на автентичність;
- видача рішення про визнання офіційного документа Міністерством освіти і науки України.

Термін виконання процедури визнання іноземних документів про освіту становить 10–60 робочих днів і залежить від ретельності підготовки пакету необхідних документів, а також від країни, в якій було видано документи [3].

Список бібліографічних посилань

1. Що таке нострифікація? // Апостиль і точка. Бюро легалізації. URL: <https://aitochka.com/ua/faq/chto-takoe-nostrifikatsiya> (дата звернення: 05.10.2018).

2. Місія, цілі, завдання Вищої ради юристів України // Вища рада юристів України : сайт. URL: <http://ukrlawcouncil.org/> (дата звернення: 05.10.2018).

Одержано 10.10.2018

УДК 372

Юлія В'ячеславівна НАЗАРКО,

*аспірантка кафедри конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ України*

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Ситуація, що склалась в Україні з охороною здоров'я, є однією з найактуальніших і найгостріших. Не всі громадяни мають можливість отримувати безоплатну медичну допомогу, яку їм гарантує Конституція України, саме за нестачі власних коштів, оскільки потрібно оплачувати все: ліки, матеріали, госпіталізацію. Вкрай низька оплата праці медичних працівників не забезпечує їм навіть мінімального прожиткового рівня. Таке становище змінило морально-етичне ставлення медичних працівників до хворих, а, відповідно, пацієнтів до медиків. У Рішенні Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 49 Конституції України «у державних і комунальних закладах медична допомога надається безоплатно» (справа про безоплатну медичну допомогу) від 29 травня 2002 року вказано, що необхідність офіційної інтерпретації обґрунтовується народними депутатами тим, що сьогодні громадяни України фактично не можуть отримати медичну допомогу у державних і комунальних закладах охорони здоров'я, не сплативши власні кошти за ліки, харчування та «необхідні витратні матеріали». Значна частина населення не спроможна відшкодувати такі витрати, і тому багато громадян змушені відмовитись від відвідування закладів охорони здоров'я [1, с. 48].

Отже, ситуація, що склалась в охороні здоров'я, потребує пошуку виходу, який би задовольнив потреби всіх верств населення, а найголовніше дозволив кожному реалізувати своє право на охорону здоров'я.

Зараз на підставі аналізу чинної законодавчої бази доречно виділити такі групи законів у сфері охорони здоров'я, які потребують вдосконалення: закони про надання медичної допомоги; про правовий статус пацієнтів; правового статусу медичних і фармацевтичних працівників; фінансування охорони здоров'я; оздоровчо-профілактичної діяльності; забезпечення безпечних умов життєдіяльності; організації та управління охорони здоров'я; біоетики.

На шляху створення якісної нормативно-правової бази у зазначених групах законів у сфері охорони здоров'я існують такі проблеми:

- а) недостатньо виражена державна політика у сфері охорони здоров'я, у тому числі її законодавчого забезпечення;
- б) відсутність науково-обґрунтованої стратегії законотворчої діяльності у сфері охорони здоров'я;
- в) низька законотворча активність суб'єктів законодавчої ініціативи;

г) складність проходження законопроектів про охорону здоров'я у Верховній Раді України;

д) незначна кількість спеціалістів, які б мали необхідний обсяг знань як у сфері юриспруденції, так і в медицині;

е) неконсолідованість діяльності представників правової і медичної науки;

є) недостатнє врахування міжнародно-правових стандартів у сфері охорони здоров'я і неефективне використання позитивного зарубіжного досвіду в регулюванні охорони здоров'я;

ж) нечіткість правової бази у сфері охорони здоров'я, законодавчі колізії і проблеми, що виникають на практиці, коли норми різних актів, що регламентують у тій чи іншій мірі охорону здоров'я, суперечать один одному;

з) надмірна розпорошеність норм щодо охорони здоров'я по всьому українському законодавству [2, с. 15].

Зараз розпочалася робота із вдосконалення законодавства у сфері здоров'я. Проект Національної стратегії побудови нової системи охорони здоров'я України на період 2015–2025 рр. готувався протягом трьох місяців спеціалізованою експертною групою, до складу якої увійшли також іноземні експерти. Документ визначає зміст, бачення, принципи, пріоритети, завдання та основні заходи для вітчизняної галузі охорони здоров'я на наступні 10 років. На меті є визначення напрямів і механізмів формування нової системи охорони здоров'я, реалізація яких сприятиме збереженню та зміцненню системи громадського здоров'я, пріоритетності профілактичного напрямку діяльності сфери охорони здоров'я, зниження показників захворюваності, інвалідності та смертності населення, підвищення якості та ефективності надання медичної допомоги, запровадженню ефективних організаційно-правових та фінансово-економічних механізмів, підвищенню соціальної справедливості й захисту прав громадян на охорону здоров'я [3, с. 1].

На засіданні Комітету Верховної Ради України 6 грудня 2014 р. з питань охорони здоров'я під головуванням О. Богомолець відбулася презентація нового проекту народним депутатам. Загалом документ охоплює шість напрямів реформування: – надання медичних послуг; – фінансування галузі; – управління; – людські ресурси; – інформатизація галузі; – використання технологій, товарів та ліків [3, с. 1].

Для того щоб реалізувати та вдосконалити всі шість напрямів реформування, слід розробити та прийняти єдину Державну програму реформування галузі охорони здоров'я, в якій передбачити:

- створення правових, економічних та управлінських механізмів реалізації конституційного права громадян України на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування;

- забезпечення надання безоплатної кваліфікованої медичної допомоги у визначеному законодавством обсязі;

- створення врегульованих платних медичних послуг, сприяння діяльності закладів охорони здоров'я всіх форм власності, створення умов для задоволення потреб населення в медичних послугах;

- запровадження системи соціально-економічного стимулювання здорового способу життя;

- прийняття зазначених нормативних актів розпочне реформування в сфері охорони здоров'я, та сприятиме зміцненню загального стану здоров'я населення.

Варто зазначити, що ураховуючи сучасний стан фінансування системи охорони здоров'я в Україні та світових тенденцій, упровадження обов'язкового медичного страхування є неминучим та необхідним на шляху до повного реформування. Перехід до обов'язкового соціального медичного страхування в Україні є єдиним засобом поліпшення ситуації з охорони здоров'я, що перевірено світовим досвідом і сприятиме підвищенню якості, доступності та своєчасності надання медичної допомоги населенню [4].

Також одним з пріоритетних напрямів удосконалення законодавства про охорону здоров'я в Україні є систематизація діючої нормативно-правової бази. А саме на меті є створення створити базовий документ – Медичного кодексу України, який зможе комплексно врегулювати усі аспекти охорони здоров'я, зокрема надання медичної

допомоги. На відміну від поточного законодавства, кодифікація впорядковує значну частину чинного законодавства.

Отже, мета будь-якої країни – це побудувати ефективну модель системи охорони здоров'я та досягти високого рівня здоров'я населення. Здоров'я це показник успішності та розвитку суспільства. Воно є невід'ємним правом людини, неодмінною складовою благополуччя, загальним благом. Саме якісна робота, аналіз законодавства про охорону здоров'я, з'ясування його позитивних і негативних аспектів, а також розроблення пропозиції щодо удосконалення чинної нормативної бази зможуть допомогти на шляху до повного реформування охорони здоров'я та забезпечити його повну реалізацію.

Список бібліографічних посилань

1. Натовська К. Б. Джерела правового регулювання відносин у сфері охорони здоров'я в Україні. *Законодавство України, науково-практичні коментарі*. 2003. № 2. С. 57.
2. В Україні 6 грудня розпочався Всеукраїнський тиждень права. *Новости медицины и фармации в Украине*. 2010. № 20 (346). С. 15.
3. Миськевич Т. Реформування системи охорони здоров'я в Україні // Центр досліджень соціальних комунікацій НБУВ : сайт. 2016. URL: http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=752:reformuvannya-sistemi-okhoroni-zdorov-ya&catid=8&Itemid=3504 (дата звернення: 26.10.2018).
4. Марченко Т. В. Необхідність запровадження і перспективи розвитку обов'язкового медичного страхування в системі соціального забезпечення України. *Фінанси*. 2010. № 1 (18). С. 35.

Одержано 01.11.2018

УДК 340.115.5

Алла Олегівна НОВІКОВА,

викладач кафедри наглядно-профілактичної діяльності
Національного університету цивільного захисту України

ПРОБЛЕМА ЛІКВІДАЦІЇ ПРАВОВОЇ БЕЗГРАМОТНОСТІ – ШЛЯХ ДО РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Україна намагається досягнути ідеалу правової держави, але існує низка об'єктивних та суб'єктивних причин, які перешкоджають цьому. Головною проблемою є відсутність правової та економічної свідомості населення, що спричиняє відчуження людини від держави, утворюється дистанція між громадянином і державою. В ідеалі, цю дистанцію повинні заповнити: реалізована демократія, можливість жити на гідному рівні, гарантія благополучного майбутнього та стабільна економіка.

Проблема розмноження псевдо правових законів, проблема деформації правдивої інформації породжують справжній фундамент нестабільності в утворенні сучасної правової держави, та як наслідок, утворення корупції, безробіття, міграції населення, шахрайства що призводить до впевнених кроків назад у розвитку держави

В епіцентрі розвитку держави повинні стояти людина, її інтереси та способи забезпечення цих інтересів. Усі права та свободи повинні дзеркально відображатися як на законодавчому пергаменті, так і в соціально-побутовому житті. По суті, сучасні реформи розбудовують мертві інститути правової держави, що не зумовлюють зміцнення політичного та економічного розвитку, а лише створюють тягар для суспільства.

Україна продовжує перебувати в стані політичної байдужості та соціально-патріотичної кризи. Вирішальним моментом для активного розвитку держави, є курс, не на модернізацію вже існуючих законів, а курс, на глобальне переосмислення співвідношення людини і держави. До людей не можливо одним днем донести інформацію про гарантію в стабільному розвитку нашого майбутнього, навіть підтверджуючи це незліченною кількістю нових нормативно-правових актів. Більшість населення все одно залишається перебувати в спогадах про тоталітарне минуле та отримане в спадок беззаконня.

Вся увага наших політиків зосереджена на економічній розбудові країни, але нажалі зовсім мало ресурсів виділяється для розбудови патріотичного духу населення держави.